

Teveszőr takaró

Most akkor beléptem ebbe a szobába.

Bent vagyok ebben a szobában, majdnem úgy, *mintha mindig is ebben a szobában lettem volna*, igen, itt vagyok, és jól is érzem magam, pontosabban, igyekszem magam jólérezni, nem olyan könnyű, valljuk be, egyáltalában nem olyan könnyű, de én úgy teszek, *mintha*, és így rögtön jobban is érzem magam, mondhatnám azt is, hogy *egészen jól megvagyok*, teszem a dolgom, érzem, egyre jobban kezdek formába jönni, köpni és nyelni se nagyon tudnak mindazok, akik körülvesznek engem, akik figyelnek engem, akik tudják, hogy *csak éppen ebben a pillanatban érkeztem ide*, akik tudják, hogy valójában még csupán csak új vagyok, kívülálló, *outsider*, mondja valaki, *kívülről jött ide, közénk*, mondja, hallom a hangját, kimondja azt is, hogy én még csupán csak új vagyok erre, hogy nem vagyok eléggé bennfentes, hogy más vagyok, mint ők, nem vagyok igazán közülük való, múltam is van, sajnós, *nekem nem sajnós, de nekik igen*, jobb lenne, ha igazán fiatal lennék, így, a fene vigye, nem vagyok eléggé jó nekik, és az is lehet, hogy igazuk van, *nem, nincsen igazuk*, nem érdekel az, hogy jó legyek nekik, nem érdekes ez, egyáltalában nem érdekel, és az sem, hogy szúrós, hideg és rosszkedvű szemekkel, szúrós, hideg és rosszkedvű tekintetekkel figyelnek engem, nem érdekel, mit akarnak, csak kicsit fázom, itt, közöttük, mint aki nagyon egyedül van egy hideg téli napon, és nincs sehol, még véletlenül sincs sehol valami finom, valami meleg, valami igazán barátságos, mondjuk, teveszőr takaró.